

Sygn. akt I ACa 690/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący : SSA Małgorzata Stanek (spr.)

Sędziowie: SA (...)

del. S O Krzysztof Wójcik

Protokolant: st. sekr. sąd. Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w A.

przeciwko J. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 10 lutego 2016 r. sygn. akt X GC 481/14

1. oddała apelację;

2. zasądza od J. M. na rzecz K. (...) Polska spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością w A. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 690/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w A. przeciwko J. M. o zapłatę kwoty 107.913,49 złotych:

1) zasądził od J. M. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w A. kwotę 107.913,49 złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych:

a) od kwoty 14.287,68 złotych od dnia 29 października 2013 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 15.676,23 złotych od dnia 12 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,

c) od kwoty 6.255,17 złotych od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,

d) od kwoty 15.820,36 złotych od dnia 23 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,

- e) od kwoty 16.328,69 złotych od dnia 4 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty,
 - f) od kwoty 8.009,37 złotych od dnia 7 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty,
 - g) od kwoty 6.819,12 złotych od dnia 12 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty,
 - h) od kwoty 8.044,22 złotych od dnia 18 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty,
 - i) od kwoty 1.208,84 złotych od dnia 21 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty,
 - j) od kwoty 9.673,70 złotych od dnia 21 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty,
 - k) od kwoty 1.452,38 złotych od dnia 7 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
 - l) od kwoty 635,42 złotych od dnia 7 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
 - m) od kwoty 2.049,18 złotych od dnia 8 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
 - n) od kwoty 247,97 złotych od dnia 18 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
 - o) od kwoty 307,38 złotych od dnia 25 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
 - p) od kwoty 1.097,78 złotych od dnia 3 lutego 2014 r. do dnia zapłaty,
- 2) zasądził od J. M. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w A. kwotę 9.013 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych, z których wynika, że powód jest producentem styropianu służącego w budownictwie jako materiał izolacyjny. Produkuje go w różnych typach, o różnej gęstości i grubości, z przeznaczeniem do różnych elementów budynku (np. podłóg, dachów, elewacji zewnętrznej).

Pozwany jest podmiotem gospodarczym działającym w branży budowlanej. Specjalizuje się w docieplaniu budynków z wykorzystaniem styropianu (okoliczności bezsporne wynikające z treści pozwu).

W dniu 1 czerwca 2012 roku strony zawarły umowę o współpracy. Na jej podstawie powód zobowiązał się sprzedawać pozwanemu produkowany przez siebie styropian, opakowany w folię z logo pozwanego. Przedmiotem umowy był styropian K. T. T. Fasada λ 40, który miał być dostarczany pozwanemu na zasadach określonych w jego zamówieniach, zaakceptowanych przez powoda. Szczegółowy asortyment, ilości, terminy i miejsce dostarczenia styropianu miały być określone w pisemnych zamówieniach składanych przez pozwanego (§ 1 pkt 2 umowy). Po otrzymaniu zamówienia powód miał potwierdzać jego przyjęcie do realizacji na piśmie, faksem lub pocztą elektroniczną z podaniem asortymentu, ilości, ceny, terminu realizacji zamówienia oraz innych warunków dostawy w terminie 3 dni roboczych od daty otrzymania zamówienia. Brak informacji ze strony powoda o odmowie przyjęcia zamówienia do realizacji w powyższym terminie oznaczał przyjęcie zamówienia (jego akceptację) (§ 1 pkt 3 umowy). W § 2 pkt 2 ppkt 2.1 umowy powód zagwarantował, że styropian będzie wytwarzany i dostarczany zgodnie z wszelkimi odnośnymi normami i przepisami obowiązującymi w Polsce oraz Unii Europejskiej, że styropian przed jego dostawą będzie przechodził wszelkie wymagane odrębnymi przepisami i dobrą praktyką testy, zgodnie z odnośnymi wymaganiami krajowymi i Unii Europejskiej oraz że będzie miał wszelkie wymagane certyfikaty, specyfikacje techniczne. Powód zobowiązał się do dostarczania wraz ze styropianem dokumentów wymaganych zgodnie z przepisami (§ 2 pkt 2 ppkt 2.2. umowy). Zobowiązał się też do rozpatrzenia ewentualnych reklamacji dotyczących zakupionego przez pozwanego styropianu oraz do poinformowania go o zajętych stanowiskach na piśmie w terminie 14 dni od daty złożenia przez pozwanego reklamacji (§ 2 pkt 3 umowy). Na podstawie § 5 umowy faktura VAT miała zostać przez powoda wystawiona po otrzymaniu przez niego dokumentu potwierdzającego odbiór styropianu, który to dokument miał zostać podpisany przez przedstawiciela pozwanego lub wskazanego przez niego przewoźnika lub inną upoważnioną przez pozwanego

osobę. Umowa została zawarta na czas nieokreślony (§ 6 pkt 1 umowy). Każdej ze stron przysługiwało prawo do rozwiązania umowy z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia na piśmie pod rygorem nieważności (§ 6 pkt 2 umowy). Za obopólną zgodą stron umowa mogła zostać rozwiązana w każdym czasie (§ 6 pkt 3 umowy). Zgodnie z § 8 pkt 1 wszelkie zmiany postanowień umowy wymagały dla swej ważności zachowania formy pisemnej.

W dacie zawarcia powyższej umowy powód był związany umową factoringu nr (...) z dnia 9 września 2005 r. ze spółką Handlowy- (...) S.A. w W. jako faktorem (obecnie (...) S.A.). Na mocy tej umowy faktor nabywał wszystkie wierzytelności powoda względem jego dłużników, które powstały w czasie obowiązywania umowy. (...) nabył również wierzytelność przysługującą powodowi względem pozwanego wynikającą z umowy z dnia 1 czerwca 2012 roku.

W dniu 1 lipca 2013 roku weszło w życie Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 9 marca 2011 roku ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG określające warunki wprowadzania do obrotu lub udostępniania na rynku wyrobów budowlanych, poprzez ustanowienie zharmonizowanych zasad wyrażania właściwości użytkowych wyrobów budowlanych w odniesieniu do ich zasadniczych charakterystyk oraz zharmonizowanych zasad stosowania oznakowania CE na tych wyrobach.

W wykonaniu zobowiązania nałożonego na powoda jako producenta wyrobów budowlanych przez powyższe Rozporządzenie, powód sporządził dla każdego produkowanego przez siebie typu styropianu dokument w postaci deklaracji właściwości użytkowych zawierający podstawowe informacje dotyczące wyrobu oraz jego producenta. Deklaracja została sporządzona na postawie wzoru umieszczonego w załączniku do Rozporządzenia. Każdy typ styropianu produkowanego przez powoda posiadał niepowtarzalny kod identyfikacyjny. Kod identyfikacyjny miał za zadanie dostarczać nabywcy styropianu informacji o właściwościach produktu.

W okresie od sierpnia 2013 roku do stycznia 2014 roku pozwany zamówił, a powód wydał mu różnego rodzaju styropian na łączną kwotę 109.230,82 zł.

W związku z tymi transakcjami powód wystawił pozwanemu faktury VAT: nr (...) z dnia 29 sierpnia 2013 roku na kwotę 14.287,68 zł, płatną do dnia 28 października 2013 r., nr (...) z dnia 10 września 2013 roku na kwotę 15.676,23 zł, płatną do dnia 9 listopada 2013 r., nr (...) z dnia 15 września 2013 roku na kwotę 6.255,17 zł, płatną do dnia 14 listopada 2013 r., nr (...) z dnia 23 września 2013 roku na kwotę 15.820,36 zł, płatną do dnia 22 listopada 2013 r., nr (...) z dnia 4 października 2013 roku na kwotę 16.328,69 zł, płatną do dnia 3 grudnia 2013 r., nr (...) z dnia 7 października 2013 roku na kwotę 8.009,37 zł, płatną do dnia 6 grudnia 2013 r., nr (...) z dnia 12 października 2013 roku na kwotę 6.819,12 zł, płatną do dnia 11 grudnia 2013 r., nr (...) z dnia 18 października 2013 roku na kwotę 8.044,22 zł, płatną do dnia 17 grudnia 2013 r., nr (...) z dnia 21 października 2013 roku na kwotę 1.208,84 zł, płatną do dnia 20 grudnia 2013 r., nr (...) z dnia 21 października 2013 roku na kwotę 9.673,70 zł, płatną do dnia 20 grudnia 2013 r., nr (...) z dnia 5 listopada 2013 roku na kwotę 1.452,38 zł, płatną do dnia 4 stycznia 2014 r., nr (...) z dnia 6 listopada 2013 roku na kwotę 635,42 zł, płatną do dnia 5 stycznia 2014 r., nr (...) z dnia 8 listopada 2013 roku na kwotę 2.049,18 zł, płatną do dnia 7 stycznia 2014 r., nr (...) z dnia 18 listopada 2013 roku na kwotę 247,97 zł, płatną do dnia 17 stycznia 2014 r., nr (...) z dnia 25 listopada 2013 roku na kwotę 307,38 zł, płatną do dnia 24 stycznia 2014 r., nr (...) z dnia 3 grudnia 2013 roku na kwotę 1.097,78 zł, płatną do dnia 1 lutego 2014 r. i nr (...) z dnia 14 stycznia 2014 roku na kwotę 1.317,33 zł, płatną do dnia 15 marca 2014 r.

Pozwany zapłacił należność z ostatniej z w/w faktur (w dniu 18 marca 2014 roku) a pozostałe pozostawił bez zapłaty.

W wiadomości e-mail z dnia 29 stycznia 2014 roku pozwany zwrócił się do powoda z prośbą o odroczenie egzekucji zaległych należności. Wyjaśnił, iż ma kłopoty związane z utrzymaniem płynności finansowej wynikające z dużych nakładów finansowych na inwestycje związane z wdrożeniem innowacyjnego sposobu wytwarzania tynków. Z kolei w piśmie z dnia 3 lutego 2014 roku przyznał, że jego zadłużenie względem powoda z tytułu zakupu styropianu w okresie od 1 lipca 2013 roku do 31 stycznia 2014 roku wyniosło 109.230,71 zł.

Powód sprzedając styropian objęty powyższymi fakturami VAT przesyłał jednocześnie pozwanemu drogą elektroniczną kopie deklaracji właściwości użytkowych dostarczonego styropianu. Zdarzało się jednak, że do niektórych dostaw nie zostały one załączone. W takim przypadku powód dosyłał przedmiotowe dokumenty w późniejszym terminie. Z uwagi na zgłaszane przez pozwanego zastrzeżenia co do treści deklaracji właściwości użytkowych, powód zmodyfikował treść dokumentu poprzez wpisanie w deklaracji dodatkowo oprócz numeru kodu identyfikacyjnego nadawanego poszczególnym typom styropianu, również numeru poszczególnych partii styropianu dostarczanego do pozwanego. Numer partii był także uwidoczniony na wyrobie na każdej płycie styropianowej. Numer partii oznaczał ilość wyprodukowanych płyt styropianowych o danej grubości w danym dniu produkcyjnym. Numer partii był określany kodem, który oznaczał dzień produkcji

i godzinę produkcji danej płyty styropianowej.

W dniu 24 lutego 2014 roku powód przekazał pozwanemu komplet deklaracji właściwości użytkowych w wersji papierowej dla każdego typu styropianu jaki został mu sprzedany. Pozwany pokwitował odbiór dokumentów oświadczając, że powód dostarczył mu wszystkie kopie deklaracji właściwości użytkowych dla wyrobów zakupionych przez niego od 1 lipca 2013 roku do 31 stycznia 2014 roku w formie papierowej, a deklaracje te wystawione zostały zgodnie z listą numerów faktur przedstawioną w załączniku.

Pismem z dnia 28 marca 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty m.in. kwoty 107.913,49 zł z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych w treści pisma, w terminie 3 dni od otrzymania wezwania.

W odpowiedzi na wezwanie pozwany odmówił zapłaty wskazując, że powód nie dostarczył mu prawidłowych deklaracji właściwości użytkowych dotyczących zakupionego towaru albowiem otrzymane deklaracje nie pozwalają na przyporządkowanie ich do którejkolwiek partii styropianu. Zarzucił w związku z tym, iż powód jako sprzedający nie wywiązał się z przyjętych na siebie w umowie z dnia 1 czerwca 2012 r. obowiązków, w szczególności obowiązku określonego w § 2 ust.2.

W piśmie z 11 kwietnia 2014 roku pozwany oświadczył, że wobec bezskutecznego upływu terminu wyznaczonego powodowi do doręczenia mu prawidłowych deklaracji właściwości użytkowych na zakupiony w okresie od lipca 2013 roku do stycznia 2014 roku styropian i tym samym niewywiązania się przez powoda z obowiązków umownych, odstępuje od umowy z dnia 1 czerwca 2012 r.

Dalej, powołując się na przepis art. 494 k.c., pozwany zażądał od powoda zwrotu kwot zapłaconych dotychczas na poczet cen poszczególnych partii styropianu zakupionego we wskazanym okresie, stanowiących sumę 201.038,99 zł – w terminie do 30 kwietnia 2014 r. Wyjaśnił przy tym, że wskazana kwota obejmuje różnicę pomiędzy kwotą zapłaconą dotąd powodowi za styropian (308.952,37 złotych) a kwotą istniejącego wobec niego własnego zadłużenia.

W dniu 2 czerwca 2014 roku doszło do zawarcia pomiędzy powodem a (...) S.A. (dawniej Handlowy- (...) S.A.) umowy o zwrotne przeniesienie wierzytelności na mocy której, (...) S.A. przeniósł zwrotnie na powoda wierzytelności przysługujące mu od pozwanego w łącznej kwocie 107.913,49 zł, będącej przedmiotem niniejszego procesu.

W piśmie z dnia 10 czerwca 2014 roku powód wezwał pozwanego ostatecznie do zapłaty kwoty 107.913,49 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności poszczególnych należności do dnia zapłaty – w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

Pozwany do dnia wniesienia powództwa nie zapłacił żądanej kwoty.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że strony sporu łączyła umowa sprzedaży. Na gruncie niniejszej sprawy niesporny między stronami był fakt zawarcia umowy z 1 czerwca 2012 roku na mocy, której powód jako sprzedawca, dokonywał zbycia na rzecz pozwanego, jako kupującego, towaru w postaci styropianu, którego rodzaj i ilość były określane przez

pozwanego podczas składania poszczególnych zamówień. Nie stanowiła również przedmiotu sporu kwestia ilości zamówionego przez pozwanego i wydanego mu przez powoda styropianu w okresie od sierpnia 2013 roku do stycznia 2014 roku oraz wystawienia przez powoda faktur VAT na łączną kwotę 109.230,82 zł. Okolicznością sporną była natomiast ocena prawidłowości wystawiania przez powoda i przesyłania wraz z towarem pozwanemu dokumentów w postaci deklaracji właściwości użytkowych, do których sporządzenia był zobowiązany powód, jako producent wyrobów budowlanych. Sąd Okręgowy wskazał, że w konsekwencji rozważeniu podlegała kwestia wykonania przez powoda zobowiązania wynikającego z § 2 pkt 2 ppkt 2.2 łączącej strony umowy a polegającego na „dostarczeniu wraz ze styropianem dokumentów wymaganych zgodnie z przepisami”.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że w dniu 1 lipca 2013 roku weszło w życie Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 9 marca 2011 roku ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U. UE.L. 2014.157.76). Zgodnie z art. 1 powołanego aktu prawnego Rozporządzenie określało warunki wprowadzania do obrotu lub udostępniania na rynku wyrobów budowlanych, poprzez ustanowienie zharmonizowanych zasad wyrażania właściwości użytkowych wyrobów budowlanych w odniesieniu do ich zasadniczych charakterystyk oraz zharmonizowanych zasad stosowania oznakowania CE na tych wyrobach. Stosownie do art. 4 ust. 1 Rozporządzenia, jeżeli wyrób budowlany objęty jest normą zharmonizowaną lub jest zgodny z wydaną dla niego europejską oceną techniczną, producent sporządza deklarację właściwości użytkowych przy wprowadzeniu takiego wyrobu do obrotu, przy czym zgodnie z art. 2 pkt 17 przez „wprowadzenie do obrotu” należy rozumieć udostępnienie po raz pierwszy wyrobu budowlanego na rynku unijnym. Ponadto przepis art. 7 ust 1 Rozporządzenia stanowi, że dla każdego wyrobu udostępnianego na rynku dostarcza się kopię deklaracji właściwości użytkowych w formie papierowej albo przesyła się ją drogą elektroniczną. Jednak w przypadku gdy partia tego samego wyrobu jest dostarczana jednemu użytkownikowi, może jej towarzyszyć jedna kopia deklaracji właściwości użytkowych w formie papierowej albo przesłana drogą elektroniczną. Kopię deklaracji właściwości użytkowych w formie papierowej dostarcza się na żądanie odbiorcy (art. 7 ust. 2). Przez „udostępnienie na rynku” należy rozumieć każde dostarczanie wyrobu budowlanego w celu dystrybucji lub zastosowania na rynku unijnym w ramach działalności handlowej odpłatnie lub nie-odpłatnie.

Sąd Okręgowy wskazał, że zawartość deklaracji właściwości użytkowych określa przepis art. 6 Rozporządzenia poprzez wskazanie minimalnego zakresu elementów, które winny się znaleźć w treści deklaracji. Zgodnie z ust. 2 pkt 2 ppkt a) art. 6 Rozporządzenia deklaracja właściwości użytkowych zawiera m.in. określenie typu wyrobu, dla którego została sporządzona. Deklarację właściwości użytkowych sporządza się stosując wzór przedstawiony w załączniku nr III do Rozporządzenia (art. 6 ust.4). Zgodnie z zamieszczonym wzorem deklaracja w części opisowej powinna zawierać m.in. w pkt 1 niepowtarzalny kod identyfikacyjny typu wyrobu oraz w pkt 2 numer typu, partii lub serii lub jakikolwiek inny element umożliwiający identyfikację wyrobu budowlanego, wymagany zgodnie z art. 11 ust. 4 Rozporządzenia.

W realiach niniejszej sprawy na powodzie jako producencie wyrobów budowlanych spoczywał obowiązek sporządzenia deklaracji właściwości użytkowych. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym z załączonej do pozwu treści deklaracji właściwości użytkowych oraz z zeznań świadków W. K. oraz P. Z. powód sporządził takie deklaracje według wzoru zamieszczonego w załączniku nr III do Rozporządzenia. Powód zamieścił w nich, m.in. w pkt 1, niepowtarzalny kod identyfikacyjny typu styropianu oraz, w pkt 2, oznaczenie nawiązujące do oznaczenia zawartego w kodzie identyfikacyjnym a także opis sposobu identyfikowania partii styropianu. Sam nr partii nie był wymieniany w deklaracji ponieważ za każdym razem był inny.

Zdaniem Sądu Okręgowego taką formę zapisu należało uznać za zgodną z treścią pkt 2 wzoru deklaracji, albowiem ustawodawca pozostawił możliwość wyboru co do sposobu oznaczenia elementu umożliwiającego identyfikację wyrobu budowlanego, wskazując, iż należy w pkt 2 deklaracji umieścić „jakikolwiek element umożliwiający identyfikację wyrobu budowlanego”. Jednocześnie nr partii wyrobu był przez powoda umieszczany na wyrobie na każdej płycie styropianowej. Treść pkt 2 deklaracji miała na celu identyfikację samego wyrobu, a więc w realiach niniejszej sprawy - danego typu styropianu sprzedawanego przez powoda, nie zaś konkretnej partii danego typu styropianu dostarczanej pozwanemu zgodnie z zamówieniem.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że zgodnie z regulacją zawartą w Rozporządzeniu producent wyrobu budowlanego miał obowiązek sporządzenia dla każdego typu wyrobu jednej deklaracji właściwości użytkowych w momencie wprowadzania takiego wyrobu na rynek unijny i dostarczania każdorazowo odbiorcy wyrobu kopii wystawionej pierwotnie deklaracji dla danego typu wyrobu. Powód nie miał zatem obowiązku każdorazowego sporządzenia nowej deklaracji właściwości użytkowych dla określonej partii tego samego wyrobu w taki sposób by deklaracja właściwości użytkowych identyfikowana była z daną partią dostarczonego wyrobu. Deklaracja sporządzona jest bowiem dla wyrobu, nie dla partii wyrobu.

Ponadto mimo sporządzenia przez powoda deklaracji właściwości użytkowych w sposób właściwy według wzoru zamieszczonego w załączniku nr III do Rozporządzenia, w późniejszym czasie, na żądanie pozwanego, powód dodatkowo zamieścił w treści pkt 2 deklaracji numer partii wyrobu, który oznaczał ilość wyprodukowanych płyt styropianowych o danej grubości w danym dniu produkcyjnym. Numer partii był określony kodem, który oznaczał dzień i godzinę produkcji płyty styropianowej.

W świetle powyższych rozważań za niezasadny Sąd Okręgowy wobec powyższego uznał zarzut pozwanego dotyczący niewłaściwego sporządzenia przez powoda dokumentu w postaci deklaracji właściwości użytkowych.

Niezależnie od powyższych rozważań okolicznością potwierdzającą wywiązanie się powoda z obowiązku dostarczenia pozwanemu wraz ze sprzedanym towarem wymaganych deklaracji właściwości użytkowych jest dokonane przez pozwanego w dniu 24 lutego 2014 roku pokwitowanie odbioru kopii deklaracji właściwości użytkowych w formie papierowej, sporządzonych dla wyrobów zakupionych u powoda w okresie od 1 lipca 2013 roku do 31 stycznia 2014 roku. Przedmiotowe deklaracje zostały pozwanemu doręczone wraz z wykazem faktur, wystawionych przez powoda za dostarczony styropian i których numery, zgodnie z wolą pozwanego, powód również wpisał do treści deklaracji.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, zdaniem Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do przyznania racji pozwanemu, który w toku składanych zeznań stwierdził, że dostarczenie mu przez powoda uzupełnionych wersji deklaracji właściwości użytkowych świadczy, o tym, że sporządzone pierwotnie deklaracje były nieprawidłowe. Powód dokonując korekty deklaracji robił to bowiem wyłącznie w celu „zadowolenia” swojego kontrahenta, licząc na dalszą współpracę. Zarówno bowiem umieszczenie w treści deklaracji numerów poszczególnych partii wyrobu dostarczanych pozwanemu, jak również numerów faktur wystawianych za daną partię wyrobu nie miało wpływu na ważność przedmiotowych deklaracji, które powód sporządził w pierwotnej wersji zgodnie z obowiązującymi przepisami. Nie znajdują również odzwierciedlenia w treści zgromadzonych dowodów twierdzenia pozwanego jakoby, błędna, w jego ocenie, treść deklaracji właściwości użytkowych skutkowałą odpowiedzialnością pozwanego wobec jego kontrahentów. Powód przyznał bowiem w toku sprawy, że w trakcie współpracy z pozwanym doszło raz do złożenia reklamacji na sprzedany mu towar, jednakże jak wynika z zeznań świadków W. K. i P. Z. powód uwzględnił reklamację, a towar został wymieniony na nowy, przy czym reklamacja nie dotyczyła nieprawidłowości w treści deklaracji właściwości użytkowych, a jedynie względów jakościowych styropianu. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów przeczących powyższym twierdzeniom.

W świetle poczynionych rozważań, w ocenie Sądu Okręgowego, powód wykonał zobowiązanie wynikające z § 2 pkt 2 ppkt 2.2. łączącej strony umowy z dnia 1 czerwca 2012 roku w postaci dostarczenia pozwanemu wraz ze sprzedanym styropianem dokumentów wymaganych zgodnie z obowiązującymi przepisami. Powód przesłał pozwanemu w formie elektronicznej, a następnie dostarczył w formie papierowej kopie deklaracji właściwości użytkowych, sporządzone dla każdego z typów styropianu dostarczonego pozwanemu. Jednocześnie powód zgodnie z wolą swojego kontrahenta uzupełnił treść deklaracji o dodatkowe informacje w postaci nr partii dostarczanego produktu, jak również nr faktury VAT. Odnieść się w tym miejscu należy do złożonego przez pozwanego w piśmie z dnia 11 kwietnia 2014 roku oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz żądania zwrotu kwot zapłaconych przez niego na poczet cen zakupionego u powoda styropianu.

Sąd Okręgowy wskazał, że łącząca strony sporu umowa z 1 czerwca 2012 roku nie zawierała w swej treści uprawnienia do odstąpienia na wypadek jej niewykonania przez którąkolwiek ze stron. Z tych względów oświadczenie pozwanego o odstąpieniu od umowy należy rozpatrywać na gruncie przepisu art. 491 k.c.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że powód dopełnił obowiązku nałożonego na niego umową z 1 czerwca 2012 roku oraz przepisami Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 9 marca 2011 roku w postaci przekazania pozwanemu jako nabywającemu wyrób budowlany kopii deklaracji właściwości użytkowych na każdy z typów styropianu sprzedanego mu w okresie od sierpnia 2013 roku do stycznia 2014 roku. Powód przesłał pozwanemu przedmiotowe dokumenty drogą elektroniczną, jak również dostarczył deklaracje w formie papierowej, co pozwany potwierdził kwitując odbiór dokumentów w dniu 24 lutego 2014 roku. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, iż powód dopuścił się zwłoki w wykonaniu zobowiązania względem pozwanego. W konsekwencji, wobec niezrealizowania przesłanek ustawowych określonych w art. 491 § 1 zd. 1 k.c. uprawniających pozwanego do odstąpienia od umowy, oświadczenie pozwanego o odstąpieniu od umowy z dnia 1 czerwca 2012 roku Sąd Okręgowy uznał za bezskuteczne.

W następstwie uznania oświadczenia pozwanego o odstąpieniu od umowy za bezskuteczne, Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił zarzutu potrącenia sformułowanego przez pozwanego w treści odpowiedzi na pozew. Zgodnie bowiem z art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Z uwagi na bezskuteczność oświadczenia pozwanego o odstąpieniu od umowy z 1 czerwca 2012 roku, po stronie pozwanego nie powstało roszczenie o zwrot kwot zapłaconych powodowi z tytułu zakupionego styropianu. Skoro zatem pozwany nie dysponował wierzytelnością względem powoda, zarzut potrącenia zgłoszony w odpowiedzi na pozew nie wywołał skutków prawnych w postaci wzajemnego umorzenia wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej.

Pozwany w toku sprawy nie kwestionował faktu dokonania zakupu u powoda w okresie od sierpnia 2013 roku do stycznia 2014 roku styropianu na łączną kwotę 109.230,82 zł. Nadto pozwany potwierdził posiadane względem powoda zadłużenie na wskazaną sumę w piśmie z dnia 3 lutego 2014 roku. Niespornym była również okoliczność dokonania przez pozwanego wpłaty na poczet faktury VAT nr (...) kwoty 1.317,33 zł. Tym samym do zapłaty na rzecz powoda pozostała mu kwota 107.913,49 zł, dochodzona przez powoda w niniejszym procesie. Za całkowicie bezzasadny i gołosłowny należało przy tym uznać zarzut pozwanego o bezpodstawności żądania zapłaty powyższej kwoty.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego żadaną przez powoda kwotę.

O odsetkach Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. przyjmując, że pozwany pozostawał i pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu swojego świadczenia. Powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych i żądania tego nie zmienił, mimo zmiany przepisów dotyczących odsetek wprowadzonej ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830). Mając na uwadze przepisy wprowadzone ową ustawą, obowiązujące od 1 stycznia 2016 r., Sąd Okręgowy przyjął, że za okres liczony z uwzględnieniem dat spełnienia świadczeń pozwanego wynikających z niekwestionowanych przez niego faktur VAT do dnia 31 grudnia 2015 r. powodowi należą się odsetki ustawowe o jakich mowa w art. 481 § 2 k.c. zaś od 01 stycznia 2016 r., wobec wyłączenia możliwości stosowania tego przepisu do transakcji handlowych (a z takimi mamy do czynienia w niniejszej sprawie), należą się mu odsetki o jakich mowa w art. 6 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, przy czym skoro powód nie żądał ich na poziomie określonym w tym przepisie, Sąd pierwszej instancji zasądził je wg stopy odsetek ustawowych o jakich mowa w art. 359 § 2 k.c.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., uwzględniając zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd zasądził od pozwanego jako przegrywającego spór na rzecz powoda kwotę 9.013 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty powoda złożyły się: koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu w wysokości 5.396 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3.600 złotych (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu {Dz. U. z 2013 r. poz. 461 j.t.}) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie:

1) art. 491 § 1 k.c. poprzez uznanie, że pozwany nie odstąpił skutecznie od umowy z dnia 1 czerwca 2012 r. wobec braku spełnienia przesłanki dopuszczenia się powoda zwłoki w wykonaniu zobowiązania względem pozwanego,

2) art. 498 § 1 k.c. poprzez nieuwzględnienie zarzutu potrącenia zgłoszonego przez pozwanego z uwagi na bezskuteczność jego oświadczenia o odstąpieniu od umowy,

3) art. 227 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że ustalenie prawidłowości wystawionych przez powoda Deklaracji Właściwości Użytkowych (dalej DWU lub deklaracji) na sprzedawany pozwanemu styropian nie jest przedmiotem wiadomości specjalnych i dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma istotnego znaczenia, i w konsekwencji dwukrotne oddalenie wniosku dowodowego pozwanego o powołanie biegłego sądowego o specjalności związanej z problematyką wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych,

4) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego, a w szczególności polegające na bezpodstawnym przyjęciu:

a) opartym tylko na zeznaniach świadków zgłoszonych przez powoda W. K. i P. Z. a wbrew dokumentom znajdującym się w aktach sprawy, że powód sporządził DWU w sposób poprawny i zgodnie z wzorem określonym w załączniku nr III do Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz. Urz. Unii Europejskiej L 88/5 z 4 kwietnia 2011 r. - dalej zwanego Rozporządzeniem),

b) że powód dostarczył pozwanemu prawidłowe DWU na wszystkie rodzaje sprzedawanego styropianu,

c) że DWU zostały dostarczone wraz ze sprzedawanym towarem, a więc bez zwłoki,

d) że pokwitowanie pozwanego odbioru kopii deklaracji w dniu 24 lutego 2014 r. z niezrozumiałym pominięciem jego adnotacji o późniejszej ich merytorycznej ocenie, było potwierdzeniem wywiązania się powoda z obowiązku ich dostarczenia,

e) że błędna treść DWU nie skutkowałą i nie może w przyszłości skutkować odpowiedzialnością pozwanego wobec osób, którym sprzedawał styropian lub na rzecz których wykonywał usługi/roboty dociepleniowo-elewacyjne,

5) ponadto zarzucani sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez bezpodstawne przyjęcie, że powód dostarczył pozwanemu wymagane prawem DWU do wszystkich rodzajów sprzedanego styropianu i w terminach przewidzianych prawem.

W następstwie powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, lub o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Nie mogły odnieść zamierzonego rezultatu zarzuty naruszenia tak prawa procesowego, jak i materialnego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy zgromadził w sprawie materiał dowodowy, a następnie w sposób niewadliwy dokonał jego oceny. W konsekwencji ustalił stan faktyczny, odpowiadający treści tych dowodów. Tym samym Sąd Apelacyjny przyjął go za własny. W sytuacji bowiem, gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji nie musi powtarzać dokonanych ustaleń, gdyż wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37 Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83). Zarzuty zawarte w apelacji ustaleń tych w żadnym przypadku nie podważyły.

Odnosząc się już do poszczególnych zarzutów naruszenia prawa procesowego uznać należy przede wszystkim, że niezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., którego skarżący upatruje w braku wszechstronnego rozważenia zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego.

Zaznaczyć wymaga, że zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena ta musi być zgodna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz uwzględniać całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego - to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. akt II CKN 4/98, Legalis nr 346016).

Jak podkreśla się w ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwie i doktrynie ocena dowodów przeprowadzona z zachowaniem tych reguł mieści się w granicach wyznaczonych przez zasadę swobodnej oceny dowodów wprowadzoną w art. 233 k.p.c. Nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez sąd pierwszej instancji. Skarżący ma obowiązek wykazania naruszenia przez sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c. (a zatem wykazania, że sąd a quo wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów – grupy dowodów) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa 1075/12, Lex nr 1267341).

Podniesione zatem przez apelującego zarzuty mogłyby być uwzględnione jedynie wówczas, gdyby wykazano, że zebrane dowody w części zostały ocenione w sposób rażąco wadliwy, sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego. Tego zaś pozwany nie dowiódł, a jego twierdzenia, iż prawidłowa ocena materiału dowodowego w sprawie prowadzi do odmiennych ustaleń jest jedynie polemiką z trafnymi wnioskami Sądu Okręgowego.

Błędnie przy tym skarżący próbuje dowodzić, że Sąd pierwszej instancji dokonał oceny prawidłowości wystawienia Deklaracji Właściwości Użytkowych jedynie na podstawie zeznań świadków zawnioskowanych przez stronę powodową. Tymczasem wprost z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd uzasadniając zapadłe rozstrzygnięcie odwołał się do treści DWU doręczanych przez powoda pozwanemu, stwierdzając przy tym, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym załączonej do pozwu treści deklaracji właściwości użytkowych, oraz zeznań świadków W. K. oraz P. Z., wynika, iż powód sporządził deklaracje według wzoru zamieszczonego w

załączniku nr III Rozporządzenia. Dokonując oceny dowodów Sąd Okręgowy także wskazał, że ustalenia faktyczne poczynił na podstawie przedstawionych przez strony dokumentów, których prawdziwość nie budziła zastrzeżeń, jak również na podstawie zeznań świadków W. K. (2) oraz P. Z. (2), co do których brak było podstaw do odmowy przyznania waloru wiarygodności.

Zasadnie Sąd pierwszej instancji uznał także, że pozwany pokwitował odbiór DWU w dniu 24 lutego 2014 r., które doręczane były pozwanemu także drogą elektroniczną. Powyższa okoliczność wynika nie tylko z zeznań świadków, ale także i z korespondencji mailowej (mail z dnia 28 lutego 2014 r., k. 240). Dostrzec przy tym należy, że powód w toku postępowania nie kwestionował co do zasady, że DWU nie były mu doręczone, a podważał prawidłowość ich wystawienia.

Podkreślić w końcu należy, że zgodnie ze spornym rozporządzeniem na producencie wyrobu wprowadzanego na rynek jest sporządzenie deklaracji właściwości użytkowych wyrobu budowlanego oraz umieszczenie na tym wyrobie oznakowania CE. Kopia takiej deklaracji ma być przekazywana razem z wyrobem w formie elektronicznej lub papierowej (na żądanie), przy czym deklaracja powinna posiadać podstawowe informacje dotyczące wyrobu oraz jego producenta. Wyrobowi mają też towarzyszyć instrukcje stosowania i informacje dotyczące bezpieczeństwa. W doktrynie podkreśla się, co podnosiła strona powodowa w procesie i na co zwrócił również uwagę Sąd Okręgowy, że deklarację sporządza się jedynie raz dla konkretnego typu wyrobu budowlanego, bez konieczności ponownego opracowywania dokumentu przy każdym kolejnym udostępnieniu.

Słusznie zatem Sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania, że powód pomimo prawidłowo wystawionej deklaracji właściwości użytkowej, jedynie na życzenie pozwanego, wystawiał kolejne deklaracje, uzupełniając je o informacje żądane przez skarżącego, w tym dotyczące numeru partii wyrobu, który oznaczał ilość wyprodukowanych płyt styropianowych o danej grubości w danym dniu produkcyjnym. Bez znaczenia jednak dla ważności przedmiotowych deklaracji było dokonywanie kolejnych naniesień, bowiem pierwotna wersja deklaracji została sporządzona w sposób prawidłowy i doręczona pozwanemu, tak w wersji elektronicznej, jak na jego żądanie - w wersji papierowej.

W świetle powyższych okoliczności Sąd Okręgowy był uprawniony uznać w ramach swobodnej, a nie dowolnej oceny materiału dowodowego, że same twierdzenia pozwanego nie są wystarczającym dowodem na przyjęcie faktu, że deklaracja właściwości użytkowej została wypełniona w sposób nieprawidłowy, w czym skarżący doszukuje się swojej odpowiedzialności jaka grozić może mu w przyszłości. Co istotne, skarżący nie wykazał w żadnym zakresie, aby z uwagi na doręczoną mu – jak twierdzi - błędnie wystawioną deklarację właściwości użytkowej nie mógł wykorzystać czy też sprzedać zakupionego przez siebie styropianu u powodowej spółki. Jedynie w mailu, który pozwany przesłał pracownikowi powódki w dniu 29 stycznia 2014 r. (k. 127), skarżący wskazał, że miał problem ze sprzedażą około 3.000 m³ styropianu z uwagi na brak właściwej dokumentacji, jednak okoliczności tej w żaden sposób nie dowiódł. Co więcej z oświadczenia o odstąpieniu od umowy z dnia 11 kwietnia 2014 r. wynika, że pozwanemu styropianu nieużytego (niewbudowanego) pozostało jedynie 8,96 m³ (k. 304). Pozwany również nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność pociągnięcia go do odpowiedzialności przez jego kontrahentów w związku z zastrzeżeniami do DWU doręczonymi pozwanemu.

Z tych względów zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. okazał się chybiony.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 227 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. którego pozwany upatruje w uznaniu, że ustalenie prawidłowości wystawionych przez powoda Deklaracji Właściwości Użytkowych na sprzedawany pozwanemu styropian nie jest przedmiotem wiadomości specjalnych i dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma istotnego znaczenia, i w konsekwencji dwukrotne oddalenie wniosku dowodowego pozwanego o powołanie biegłego sądowego o specjalności związanej z problematyką wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych.

Zgodzić należy się z Sądem pierwszej instancji, że rozstrzygnięcie w przedmiocie prawidłowości wystawionych przez powodową spółkę deklaracji właściwości użytkowych wymagała jedynie ustalenia zasad stosowania i wykładni przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiającego

zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz. Urz. Unii Europejskiej L 88/5 z 4 kwietnia 2011 r.). Tymczasem dowód z opinii biegłego można zastosować wyłącznie gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych. Biegły stosuje bowiem nie normy stanowione, lecz zasady nauki lub innej specjalności, a jego opinia nie jest normatywnym rozstrzygnięciem, a rozstrzygnięciem naukowym, które podlega ocenie z punktu widzenia swej prawidłowości i naukowej zasadności. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że nie jest dopuszczalne powołanie dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia obowiązującego prawa oraz zasad stosowania i wykładni obowiązujących przepisów. Zgodnie z zasadą iura novit curia sąd powinien znać obowiązujące przepisy prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 1998 r., sygn. akt I PKN 203/98, OSNAPiUS 1999, Nr 15, poz. 478). Sąd Najwyższy w powołanym orzeczeniu podkreślił, że opinia biegłego w sprawie rozumienia określonego przepisu prawnego nie może stanowić podstawy rozstrzygnięcia, bez przeprowadzenia samodzielnej jego wykładni przez sąd, gdyż pojęcie „wiadomości specjalnych” z art. 278 § 1 k.p.c. nie obejmuje wiedzy dotyczącej treści obowiązującego prawa oraz reguł jego tłumaczenia.

Pomijając powyższe, zwrócić również należy uwagę, że wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego został dwukrotnie przez Sąd Okręgowy oddalony, zaś pozwany nie złożył odpowiedniego zastrzeżenia do protokołu.

Tymczasem zgodnie z art. 162 k.p.c. stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy.

Zarzut zatem naruszenia art. 227 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. należało pominąć ze względu na niedopełnienie przez pełnomocnika pozwanego wymagań stawianych przez art. 162 k.p.c. Podkreślić należy, że znaczenie art. 162 k.p.c. realizuje się w postępowaniu odwoławczym. Uchybienia, na które nie zwrócono uwagi przed Sądem pierwszej instancji (art. 162 k.p.c. i art. 239 k.p.c.) uchylają się spod jakiegokolwiek kontroli instancyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., sygn. akt II CSK 286/09, uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSNC 2008 r. Nr 6, poz. 55). Biorąc pod uwagę fakt, że od profesjonalnych pełnomocników wymagana jest skuteczność w postępowaniu, stosowanie art. 162 k.p.c., zwłaszcza w przypadku wydawania przez Sąd pierwszej instancji niekorzystnych dla danej strony postanowień dowodowych, wydaje się być koniecznością (por. A. Żuk, Zastrzeżenie do protokołu rozprawy tenże, Komentarz do spraw gospodarczych, Warszawa 2013 r., s. 48). W wyroku z dnia 8 kwietnia 2010 r., II PK 127/09, OSNP 2011 r. Nr 19 - 20, poz. 248, a także w uchwale z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006 r. Nr 9, poz. 144, Sąd Najwyższy podniósł, że możliwość zgłoszenia zastrzeżeń do czynności Sądu w trybie art. 162 k.p.c. obejmuje również postanowienia, które mogą być uchylone lub zmienione stosownie do okoliczności.

W kontekście powyższych rozważań, za bezzasadny należy także uznać zarzut naruszenia art. 491 § 1 k.c. Słusznie uznał bowiem Sąd pierwszej instancji, że powód nie pozostawał w zwłóce ze spełnieniem świadczenia na rzecz pozwanego, skarżący nie uprawdopodobnił, że zaistniały podstawy do odstąpienia od łączącej strony umowy.

Powód dopełnił obowiązku nałożonego na niego umową z 1 czerwca 2012 roku oraz przepisami Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 9 marca 2011 roku w postaci przekazania pozwanemu, jako nabywającemu wyrób budowlany, kopii deklaracji właściwości użytkowych na każdy z typów styropianu sprzedanego mu w okresie od sierpnia 2013 roku do stycznia 2014 roku. Jak wyżej wskazano, powód przesłał pozwanemu dokumenty DWU drogą elektroniczną, jak również dostarczył deklaracje w formie papierowej, co pozwany potwierdził kwitując odbiór dokumentów w dniu 24 lutego 2014 roku. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż powód dopuścił się zwłoki w wykonaniu zobowiązania względem pozwanego. Nie zaistniały zatem przesłanki ustawowe określone w art. 491 § 1 zd. 1 k.c. uprawniające pozwanego do odstąpienia od umowy, wobec powyższego Sąd Okręgowy zasadnie uznał oświadczenie pozwanego o odstąpieniu od umowy z dnia 1 czerwca 2012 roku za bezskuteczne.

Słusznie wobec powyższego Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia.

Należy podkreślić, że art. 498 k.c. uzależnia dokonanie potrącenia m.in. od istnienia wierzytelności przedstawionych do potrącenia i ich wymagalności. Dla uznania, że potrącenie wywołało skutek prawny w postaci wygaśnięcia

(umorzenia) wzajemnych wierzytelności, nie wystarcza samo powoływanie się przez stronę pozwaną składającą oświadczenie o potrąceniu na fakt przysługiwania jej wierzytelności przeznaczonej do potrącenia. Istnienie tej wierzytelności musi ona udowodnić. Tymczasem w realiach niniejszej sprawy pozwany otrzymał zakupiony uprzednio towar, za który nie uścił należności w kwocie dochodzonej niniejszym pozwem. Wobec uznania za bezskuteczne odstąpienie przez pozwanego od łączącej strony umowy pozwany nie miał roszczenia o zwrot kwot zapłaconych powodowi z tytułu zakupionego styropianu. Słusznie zatem Sąd Okręgowy uznał, że pozwany nie dysponował wobec powoda wierzytelnością, którą mógłby potrącić z dochodzoną przez powoda kwotą, wobec czego i zarzut naruszenia art. 498 k.c. nie mógł odnieść zamierzonego rezultatu.

Z tych względów Sąd Apelacyjny działając na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako bezzasadna.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym kwotę 5.400 złotych, ustalona na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).